

Kielce dnia 18 marca 2025 roku

OSD 149/XI/24

ORZECZENIE

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Kielcach

w składzie :

Przewodniczący – Sprawozdawca: Maciej Pięta

Sędzia: Anna Banasiewicz

Sędzia: Damian Herman

Niniejsze orzeczenie jest prawomocne
i podlega wykonaniu

od dnia 13.05.2025 ✓

PRZEWODNICZĄCY
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego

Ireneusz Piasecki
Ireneusz Piasecki

Protokolant: Katarzyna Bułaś

przy udziale Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych
w Kielcach Norberta Banaszka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 listopada 2024 roku oraz 18 marca 2025 roku sprawy przeciwko radcy prawnemu R. [REDAKTOWANO] C. [REDAKTOWANO], nr wpisu KL- [REDAKTOWANO], obwinionemu o to, że w okresie od 2 sierpnia 2017 roku do 28 sierpnia 2019 roku w Sędziszowie, w woj. świętokrzyskim, działając wspólnie i w porozumieniu z S. [REDAKTOWANO] Z. [REDAKTOWANO], A. [REDAKTOWANO] Z. [REDAKTOWANO] i W. [REDAKTOWANO] C. [REDAKTOWANO], uporczywie nękał B. [REDAKTOWANO] i M. [REDAKTOWANO] F. [REDAKTOWANO] w miejscu ich zamieszkania poprzez podjeżdżanie pod ich dom samochodami i używanie sygnałów dźwiękowych, świecenie po oknach domu światłami pojazdów, dzwonienie domofonem, wykrzykiwanie wobec nich słów powszechnie uznanych za obelżywe, a ponadto przesyłanie wiadomości tekstowych na ich telefony prywatne oraz wykonywanie połączeń telefonicznych o różnych porach w ciągu dnia i nocy, co wzbudziło u nich uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia i istotnie naruszyło ich prywatność, co doprowadziło do uznania obwinionego winnym popełnienia przestępstwa z art. 190a § 1 Kodeksu karnego przez Sąd Rejonowy

w P. [REDAKTOWANO] II Wydział Karny wyrokiem z dnia 31 lipca 2023 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II [REDAKTOWANO] (prawomocnym w stosunku do obwinionego z dniem 1 lutego 2024 r.), a tym samym postępowania sprzecznego z prawem, zasadami etyki radcy prawnego oraz naruszeniem godności zawodu radcy prawnego w życiu prywatnym, które mogłoby zdyskredytować

w opinii publicznej lub podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego, tj. o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2024 r. poz. 499) w zw. z art. 190a § 1 Kodeksu karnego oraz w zw. z art. 11 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku

ORZEKA

1. uznaje obwinionego radcę prawnego R. [REDAKTOWANO] C. [REDAKTOWANO] za winnego dokonania zarzucanego mu czynu określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2024 r. poz. 499) w zw. z art. 190a § 1 Kodeksu karnego oraz w zw. z art. 11 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku i wymierza mu na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych – karę zawieszenie prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas jednego roku i na podstawie art. 65 ust. 2b ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych orzeka zakaz wykonywania patronatu na okres lat dwóch;
2. na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zd. 1 i 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych oraz § 1 ust. 1 pkt 1 i § 1 ust. 2 oraz § 3 ust. 1 Uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego zasądza od obwinionego radcy prawnego R. [REDAKTOWANO] C. [REDAKTOWANO] na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Kielcach kwotę 4500,00. zł (słownie: cztery tysiące pięćset 00/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania dyscyplinarnego.
3. przyznaje od Okręgowej Izby Radców Prawnych w Kielcach na rzecz radcy prawnego A. [REDAKTOWANO] K. [REDAKTOWANO] kwotę 840 zł (słownie: osiemset czterdzieści) powiększoną o stawkę podatku VAT, tytułem pomocy prawnej udzielonej obwinionemu z urzędu.

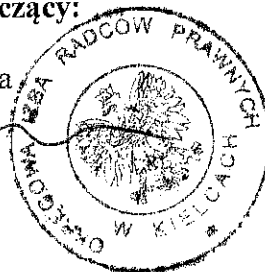
Sędzia:

Damian Herman

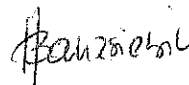
Przewodniczący:

Maciej Pięta

Sędzia:

Anna Banasiewicz

OSD 149/XI/24

UZASADNIENIE

W dniu 31 sierpnia 2020 roku do biura Okręgowej Izby Radców Prawnych w Kielcach wpłynęło pismo Prokuratury Rejonowej w Jędrzejowie z dnia 25 sierpnia 2020 roku z informacją, że w dniu 30 lipca 2020 roku ogłoszono radcy prawnemu R. [REDAKTOWANE] C. [REDAKTOWANE] zarzut popełnienia przestępstwa z art. 190a § 1 Kodeksu karnego polegającego na tym, że w okresie od 2 sierpnia 2017 roku do 28 sierpnia 2019 roku w S. [REDAKTOWANE], w woj. świętokrzyskim, działając wspólnie i w porozumieniu z S. [REDAKTOWANE] Z. [REDAKTOWANE], A. [REDAKTOWANE] Z. [REDAKTOWANE] i W. [REDAKTOWANE] C. [REDAKTOWANE], uporczywie nękał B. [REDAKTOWANE] i M. [REDAKTOWANE] F. [REDAKTOWANE] w miejscu ich zamieszkania poprzez podjeżdżanie pod ich dom samochodami i używanie sygnałów dźwiękowych, świecenie po oknach domu światłami pojazdów, dzwonienie domofonem, wykrzykiwanie wobec nich słów powszechnie uznanych za obelżywe, umieszczenie na portalach społecznościowych nieprawdziwych wpisów, przesyłanie wiadomości tekstowych na ich telefony prywatne oraz wykonywanie połączeń telefonicznych o różnych porach w ciągu dnia i nocy, co wzbudziło u nich uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia i istotnie naruszyło ich prywatność.

Postanowieniem z dnia 15 grudnia 2020 roku Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Kielcach wszczął dochodzenie w sprawie możliwości popełnienia przez radcę prawnego R. [REDAKTOWANE] C. [REDAKTOWANE] przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2022r. poz. 1166) w związku z art. 1 i 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego Załącznik do Uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego zaś postanowieniem z dnia 17 marca 2021 roku postawił radcy prawnemu R. [REDAKTOWANE] C. [REDAKTOWANE] zarzuty co do w/w czynu.

Pismem z dnia 12 czerwca 2024 roku, które wpłynęło do biura Okręgowej Izby Radców Prawnych w Kielcach w dniu 19 czerwca 2021 roku, Sąd Rejonowy w P. [REDAKTOWANE] przesłał do akt sprawy odpis prawomocnego wyroku skazującego tego Sądu z dnia 31 lipca 2023 roku w sprawie II [REDAKTOWANE]

Pismem z dnia 28 września 2020 roku (data wpływu 30 września 2020 roku) zatytułowanym: Informacja o postępowaniach prowadzonych przez organy ścigania i organy wymiaru sprawiedliwości w sprawie rodziny P██████████, którzy w swoim postępowaniu działali na szkodę moją i mojej rodziny, radca prawny R██████████ C██████████ zaprezentował całościowe jego stanowisko w kwestiach dotyczących zarzucanych mu w szeregu postępowaniach czynów. W odniesieniu do zarzutu sprawstwa z art. 190a § 1 Kodeksu karnego zaprzeczył on zaistnieniu okoliczności uzasadniających sformułowanie tego zarzutu. W treści swoich wyjaśnień złożonych w dniu 17 marca 2021 roku obwiniony również zaprzeczył zaistnieniu okoliczności wspierających ten zarzut.

Wnioskiem o ukaranie z dnia 15 lipca 2024 roku Zastępca Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Kielcach sformułował wobec R██████████ C██████████ zarzut tego, że w okresie od 2 sierpnia 2017 roku do 28 sierpnia 2019 roku w S██████████, w woj. świętokrzyskim, działając wspólnie i w porozumieniu z S██████████ Z██████████, A██████████ Z██████████ i W██████████ C██████████, uporczywie nękał B██████████ i M██████████ F██████████ w miejscu ich zamieszkania poprzez podjeżdżanie pod ich dom samochodami i używanie sygnałów dźwiękowych, świecenie po oknach domu światłami pojazdów, dzwonienie domofonem, wykrzykiwanie wobec nich słów powszechnie uznanych za obelżywe, a ponadto przesyłanie wiadomości tekstowych na ich telefony prywatne oraz wykonywanie połączeń telefonicznych o różnych porach w ciągu dnia i nocy, co wzbudziło u nich uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia i istotnie naruszyło ich prywatność, co doprowadziło do uznania obwinionego winnym popełnienia przestępstwa z art. 190a § 1 Kodeksu karnego przez Sąd Rejonowy w P██████████ II Wydział Karny wyrokiem z dnia 31 lipca 2023 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II ██████████ (prawomocnym w stosunku do obwinionego z dniem 1 lutego 2024 r.), a tym samym postępowania sprzecznego z prawem, zasadami etyki radcy prawnego oraz naruszeniem godności zawodu radcy prawnego w życiu prywatnym, które mogłoby zdyskredytować go w opinii publicznej lub podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego, tj. o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2024 r. poz. 499) w zw. z art. 190a § 1 Kodeksu karnego oraz w zw. z art. 11 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku. W przedmiotowym wniosku Rzecznik wnioskował o wymierzenie obwinionemu kary zawieszenia w prawie wykonywania zawodu na czas 5 lat wraz z zakazem wykonywania patronatu na ten sam okres.

We wniosku o zmianę terminu rozprawy z dnia 14 listopada 2024 roku obwiniony podnosił, że wydane w sprawie wyroki Sądu Rejonowego w P██████████ oraz Sądu

Okręgowego w K [REDAKTOWANE] nie mogą stanowić podstawy formułowania wobec niego zarzutu w przedmiotowej sprawie z uwagi na to, że wyrok w pierwszej instancji został wydany przez tzw. neosędziego zaś w drugiej instancji został wydany przez sędziego w stanie spoczynku i tym samym jest dotknięty nieważnością.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Na wstępie wskazać należy, iż konstrukcja wniosku o ukaranie oparta jest w istocie o fakt wydania wobec obwinionego prawomocnego wyroku sądu powszechnego, stwierdzającego jego odpowiedzialność karną. Kwestia sprawstwa tego czynu była zatem bezsporna. Fakt jego popełnienia zyskał bowiem potwierdzenie w prawomocnym wyroku Sądu Rejonowego w P [REDAKTOWANE] z dnia 31 lipca 2023 roku w sprawie II [REDAKTOWANE]. Dodać należy, iż w aktach sprawy zdeponowano kopię wyroku Sądu Okręgowego w K [REDAKTOWANE] z dnia 1 lutego 2024 roku w sprawie IX [REDAKTOWANE], w treści którego utrzymano w mocy wyrok Sądu I instancji.

W/w orzeczeniem Sądu karnego Sąd był związany w niniejszym postępowaniu. Sąd dostrzega sformułowany przez obwinionego zarzut wadliwości wyroku Sądu Rejonowego w P [REDAKTOWANE] z dnia 31 lipca 2023 roku w sprawie II [REDAKTOWANE] oraz Sądu Okręgowego w K [REDAKTOWANE] z dnia 1 lutego 2024 roku w sprawie IX [REDAKTOWANE] z uwagi na niewłaściwą obsadę składu orzekającego tych Sądów. W ocenie Sądu zarzut ten mógłby zostać w przedmiotowej sprawie uwzględniony jedynie w razie przedłożenia przez obwinionego prawomocnych rozstrzygnięć Sądów powszechnych albo Sądu Najwyższego, wydanych w trybie rozpoznania nadzwyczajnych środków zaskarżania. Nie wydaje się bowiem, aby niniejszy Sąd jako Sąd dyscyplinarny był właściwy do badania tego rodzaju zarzutów, gdyż w istocie wkroczyłby w materię zastrzeżoną dla sądów karnych.

Powyższe prawomocne skazanie obwinionego wyrokiem Sądu Rejonowego w P [REDAKTOWANE] oddziałuje zatem wprost na sferę odpowiedzialności dyscyplinarnej obwinionego. Wskazać zatem należy, iż zgodnie z treścią art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2022r. poz. 1166) radcowie prawni podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych. Stosownie zaś do treści art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego Załącznik do Uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w

sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego radca prawny obowiązany jest dbać o godność zawodu nie tylko przy wykonywaniu czynności zawodowych, ale również w działalności publicznej i w życiu prywatnym. Uchybieniem godności zawodu radcy prawnego jest w szczególności takie postępowanie radcy prawnego, które mogłoby zdyskredytować go w opinii publicznej lub podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego.

Popelnienie przez obwinionego czynu przestępczego stanowi kwalifikowane w wyżej cytowanym art. 11 Kodeksie Etyki Radcy Pranego uchybienie godności zawodu, które jest tym bardziej ewidentne, że dotyczy czynu o znacznej szkodliwości społecznej. Oczywistym jest wniosek, że zachowanie obwinionego godziło w sposób zasadniczy w wizerunek zawodu zaufania publicznego, jakim jest zawód radcy prawnego.

Dodać należy, iż wobec ujawnienia przez obwinionego wraz z wnioskiem o zmianę terminu rozprawy z dnia 14 listopada 2024 roku dokumentacji leczenia psychiatrycznego, zaistniały w przedmiotowej sprawie okoliczności wymagające wyjaśnienia kwestii poczytalności obwinionego w czasie popełnienia zarzuconego mu wnioskiem o ukaranie czynu oraz jego zdolności do udziału w sprawie w postępowaniu i do prowadzenia obrony w sposób samodzielny i rozsądny. Wobec braku danych pozwalających na weryfikację tej kwestii na rozprawie w dniu 26 listopada 2024 roku Sąd na zasadzie art. 79 § 1 pkt 3 kpk w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2024 r. poz. 499) , stwierdzając wątpliwość co do poczytalności obwinionego, ustanowił dla niego obrońcę z urzędu. Jednocześnie Sąd zwrócił się do Sądu Rejonowego w P██████ w sprawie II ████████ o przedłożenie odpisu opinii psychiatrów, wydanej w tejże sprawie w zakresie opisanym w art. 202 § 1 i 5 kpk. Pismem z dnia 9 stycznia 2025 roku (z datą wpływu na dzień 14 stycznia 2025 roku) Sąd Rejonowy w P██████ przedłożył opinię sądowo-psychiatryczną sporządzoną przez lekarzy psychiatrów P██████ G██████ i A██████ K██████, jak też opinię sądowo-psychologiczną sporządzoną przez biegłą psycholog – J██████ S██████. W treści w/w opinii psychiatrów nie stwierdzono wyłączonej albo ograniczonej poczytalności w rozumieniu art. 31 § 1 i 2 kk oraz wskazano, że obwiniony może brać udział w toczącym się postępowaniu, jak też jest zdolny do samodzielnej i rozsądnej obrony. Wskazać dalej należy, iż na rozprawie w dniu 18 marca 2025 roku obrońca obwinionego wniósł o zwolnienie go od udziału w sprawie z powołaniem się na w/w dokumentację oraz z wskazaniem, że w sprawie nie zachodzą wątpliwości co do poczytalności obwinionego i jego stanu zdrowia psychicznego. Do tożsamego wniosku doszedł Sąd uznając, iż w/w dokumentacja oraz okoliczności faktyczne sprawy nie wzbudzają jakiegokolwiek wątpliwości co do poczytalności obwinionego *tempore criminis*, jak

też nie wzbudzają wątpliwości co do możliwości samodzielnego reprezentowania przez obwinionego jego interesu w sprawie. W tym miejscu wskazać należy, iż ocena co do tego, czy w odniesieniu do oskarżonego (podejrzanego) zachodzą wątpliwości, i to uzasadnione, co do jego poczytalności, dokonywana jest samodzielnie przez organ procesowy w oparciu o ujawnione w toku postępowania okoliczności, które są temu organowi znane (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 11 stycznia 201 roku w sprawie III KK 176/19, OSNKW 2012/4/38). Co do okoliczności faktycznych , które Sąd wziął pod uwagę dokonując oceny w przedmiotowym zakresie wyeksponować należy w szczególności to, że obwiniony jest osobą nie deklarującą trudności w wykonywaniu - w ramach jego obowiązków służbowych - zastępstwa procesowego w sprawach mu powierzonych przez jego mocodawców. Zwrócić zatem należy uwagę na to, że wnioskiem z dnia 14 listopada 2024 roku obwiniony domagał się zmiany terminu rozprawy powołując się na kolizję tego terminu z posiedzeniem sądowym, w którym występował on w charakterze pełnomocnika. W dniu 18 marca 2025 roku jego obrońca złożył z kolei do akt sprawy wydruk zawiadomienia obwinionego jako pełnomocnika procesowego o terminie rozprawy wyznaczonej przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie, wnosząc w imieniu obwinionego o usprawiedliwienie jego nieobecności na rozprawie. Z w/w faktów należy wyprowadzić logiczny wniosek o tym, że obwiniony realizuje samodzielnie jego obowiązki służbowe w szeregu prowadzonych przez niego jako pełnomocnika postępowaniach sądowych. Nie zaistniały zatem w sprawie żadne przeszkody do tego, aby obwiniony realizował swoje uprawnienie procesowe w przedmiotowej sprawie również samodzielnie. Konsekwencją powyższego wniosku było na zasadzie art. 79 § 4 kpk w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2024 r. poz. 499) uznanie zbędności obrony obligatoryjnej oraz zwolnienie obrońcy z urzędu od udziału w sprawie. Sąd uznał tym samym, iż powoływanie się przez obwinionego w sprawie na niedyspozycję psychiczną stanowi jedynie przyjętą przez niego taktykę procesowa, zmierzająca do przewleczenia postępowania. Taktyka ta jest nielogiczna albowiem równolegle obwiniony nie sygnalizuje niezdolności do wykonywania przez niego zawodu z punktu widzenia jego zdrowia psychicznego. Stwierdzenie zaś okoliczności przeciwnej uzasadniałoby natomiast przyprowadzenie postępowania w trybie art. 22² ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2024 r. poz. 499) tj. w trybie stwierdzenia trwałej niezdolności obwinionego do wykonywania zawodu radcy prawnego, czego zapewne obwiniony nie domaga się.

Wymierzając karę za popełnianie zarzucanego wnioskiem o ukaranie czynu Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary wskazanymi w art. 53 § 1 i 2 kk, które znajdują

zastosowanie w postępowaniu dyscyplinarnym radców prawnych na mocy odesłania zawartego w art. 74¹ pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2024 r. poz. 499). Nie można nie zauważyć tego, że przypisany obwinionemu czyn nie stanowił zachowania incydentalnego. Obwiniony został już prawomocnie skazany w sprawie OSD 114/XI/23 tutejszego Sądu za czyny o niebagatelnej społecznej szkodliwości tj. czyny kwalifikowane z art. 286 § 1 kk. Nie sposób również nie zauważyć, iż przedmiotowa sprawa oraz w/w sprawa związkowa, w której obwiniony poniósł już dolegliwość w postępowaniu dyscyplinarnym, wpisują się w pewną rozbudowaną i wątpliwą prawnie aktywność obwinionego. Obwiniony dokonuje swoich osobistych oraz rodzinnych rozliczeń z osobami trzecimi w sposób, które uwłacza godności zawodu radcy prawnego oraz w sposób zasadniczy godzi w zaufanie do zawodu radcy prawnego. Podkreślić należy, iż aktywność obwinionego ma miejsce w środowisku małego ośrodka miejskiego, jakim jest Suchedniów. Jest oczywiste, że osoba obwinionego jest dobrze znana przedstawicielom społeczności lokalnej zaś fakt podejmowania przez obwinionego działań stanowiących czyny karne jako przestępstwa prowadzi wprost do kształtowania pejoratywnego obrazu wykonawców zawodu radcy prawnego.

Dodać należy, iż zachowanie objęte wnioskiem o ukaranie stanowiło przestępstwo wieloczynowe , rozciągnięte w czasie i godzące w istotne interesy osób trzecich. Należy wnioskować, iż zachowanie to było przez pokrzywdzonego zrazu zaplanowane i konsekwentnie realizowane. Ładunek społecznej szkodliwości tego czynu był zatem znaczny.

W tych realiach sprawy Sąd uznał, iż adekwatną sankcją , jaka winna być w odniesieniu do obwinionego zastosowana, jest kara zawieszenia prawa wykonywania zawodu radcy prawnego, połączona z karą pozbawienia patronatu. Tym samym Sąd przychylił się do wniosku o ukaranie w zakresie rodzaju zastosowanych kar. W ocenie Sądu zastosowanie wobec obwinionego łagodniejszej rodzajowo kary byłoby niewspółmierne do rozmiarów jego bezprawnej aktywności.. Wskazać nadto należy, iż wobec powoływania się przez obwinionego na jego problemy finansowe, orzeczenie kary pieniężnej jawiłoby się jako dotknięte ryzykiem jej nieściągalności. Sąd uznał natomiast żądanie wniosku o ukaranie w zakresie wymiaru kary za wniosek zbyt daleko idący. W ocenie Sądu pozbawienie możliwości wykonywania przez obwinionego zawodu przez okres jednego roku jest dostatecznie oraz zarazem wystarczająco dolegliwe, i odniesie skutek dyscyplinujący na osobę obwinionego.

Podkreślić w tym miejscu należy , iż stosownie do treści art. 65 ust. 2b ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych orzeczenie zakazu wykonywania patronatu było

obligatoryjne, wobec orzeczenia kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego.

Orzekając o kosztach postępowania Sąd wziął pod uwagę liczbę i czasochłonność czynności procesowych, w tym uwzględniając fakt, że rozpoznanie sprawy wymagało przeprowadzenia dwu rozpraw. Składnikami przedmiotowych kosztów był między innymi ryczałt dla Rzecznika Dyscyplinarnego w kwocie 700,00 złotych, ryczałt dla sędziów w kwocie łącznej 1215,00 złotych, koszt pozyskania opinii z Sądu Rejonowego w Pińczowie (36,00 złotych), koszt wysyłki korespondencji przez Rzecznika i Sąd oraz kwota 1.033,20 złotych w stawce brutto, tytułem wynagrodzenia dla pełnomocnika z urzędu obwinionego.

W pkt III orzeczenia Sąd rozliczył na zasadzie art. 616 § 2 pkt 2 kpk oraz 618 § 1 pkt 11 kpk w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych wydatek w postaci wynagrodzenia obrońcy obwinionego, dokonując przyznania tego wynagrodzenia obrońcy A [REDAKTED] K [REDAKTED] w kwocie netto 840,00 złotych, która odpowiada stawce określonej w § 17 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. 2024 poz. 764 ze zm.). Kwota ta winna być powiększona zatem o stawkę podatku VAT.

Mając powyższe na uwadze Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w sentencji.

Sędzia

Damian Herman

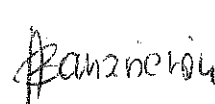
Przewodniczący

Maciej Pięta

Sędzia

Anna Banasiewicz

Pouczenie:

Na podstawie art. 70⁴ ust. 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych od niniejszego orzeczenia przysługuje prawo odwołania w terminie 14 dni od daty doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Radzie Radców Prawnych w Warszawie za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Kielcach, ul. Przecznicza 6 lok 4, 25 513 Kielce.

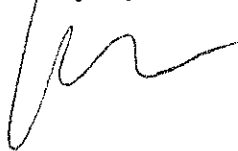
Sędzia

Damian Herman

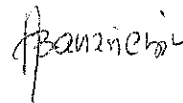
Przewodniczący

Maćiej Pięta

Sędzia

Anna Banasiewicz

Odpis orzeczenia doręczyć:

- Ministrowi Sprawiedliwości, Departament Zawodów Prawniczych i Dostępu do Pomocy Prawnej, Al. Ujazdowskie 11, 00-950 Warszawa;
- Radzie OIRP w Kielcach;
- Rzecznikowi Dyscyplinarnemu OIRP w Kielcach;
- Radcy prawnemu R [REDACTED] C [REDACTED];
- Obrońcy A [REDACTED] K [REDACTED] (jedynie w zakresie pkt 3 orzeczenia oraz uzasadnienia tego punktu)
- a/a.